

især for det gode forhold imellem dem. Der har fra dansk side været udvist for megen arrogance, og der har fra færøsk side været for megen martyrtilbøjelighed til at give danskerne skylden for alle ulykker, hvilket det aktuelle beslutningsforslag vist godt kan tages som eksempel på.

Men afgørelsen er helt færingeres egen.

(Kort bemærkning).

Tórbjörn Jacobsen (TF)

Jeg vil takke hr. Jesper Langballe for, at han anerkendte Færøerne som et folkeretligt subjekt. Så må jeg endnu en gang minde om, at dette forslag ikke handler ikke om løsrivelse. Det handler om, at Danmark skal anerkende det færøske folks ret til at træffe afgørelse om egen fremtid som øverste myndighed.

Når man siger, at Folketinget vil tage en færøsk beslutning til efterretning, siger man samtidig, at det er Folketinget, der har det sidste ord, og det er det, der er stridens kerne. På Færøerne anerkender vi ikke, at det er Folketinget, der er den øverste myndighed i denne sag. Vi mener, at det er det færøske folk. Vi mener også, at vi har ret til jævnbyrdig folkeretlig forhandling om vores selvstændighed. Vi mener ikke, at spørgsmålet om færøsk selvstændighed er en indenrigspolitisk dansk sag. Vi mener, at det er en international sag.

Når vi ser tilbage på forhandlingerne i 2000 med den forhenværende regering, var det jo således, at det landsstyre, der havde 60 pct. af lagtingsmedlemmerne bag sig, kom til forhandlingerne med et krav om færøsk suverænitet. Lad mig fastslå det. Problematikken i forhandlingerne og det, at forhandlingerne strandede, kom af, at den danske regering ikke ville anerkende Færøerne som et folkeretligt subjekt, netop det, som hr. Jesper Langballe siger at han ville anerkende, hvis det kom dertil.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF)

Jeg synes, der sker en kortslutning for hr. Tórbjörn Jacobsen svarende til, at hr. Tórbjörn Jacobsen i sine bemærkninger til beslutningsforslaget klandrer den danske regering for, at den ikke har forhandlet med færingerne som den ene ligeberettigede part med den anden.

Men der er jo ikke tale om ligeberettigede parter, før færingerne har effektueret deres status som folkeretligt subjekt ved at beslutte ved en folkeafstemning, at Færøerne vil være en

selvstændig stat. Indtil det sker, er færingerne en del af det danske rige og underlagt den danske overhøjhed. Det bliver man da nødt til at acceptere.

Det er lidt svært at se, hvad problemet er, i betragtning af at både regeringen og hele Folketinget har en konsensus om, at man vil rette sig fuldstændigt efter færingeres ønsker.

(Kort bemærkning).

Tórbjörn Jacobsen (TF)

Der er vist mange kortslutninger her i aften. Det er jo sådan, at vi har haft folkeafstemningen om det her spørgsmål, og det var godt nok i 1946, men en folkeafstemning er en folkeafstemning, som står ved magt, indtil der har været en ny folkeafstemning.

Hvis det var sådan i 1946, at forslaget om at blive inden for det danske rige havde fået ja, så havde vi brugt selvbestemmelsesretten på daværende tidspunkt, men det gjorde vi ikke. Derfor har vi den stadig væk.

Men problemet i 2000 var, at man ikke kunne sidde og forhandle om et lands suverænitet, da man ikke var en ligeværdig partner i forhandlingerne. Det fik vi jo senere stadfæstet, da vi prøvede at tage kontakt til FN for at få en international observatør med i forhandlingerne. Lige så snart FN havde fået brevet med ansøgningen, fik vi svar fra den danske regering, der sagde, at Færøerne ikke havde nogen international status, men var et folkesamfund i det danske rige.

Kl. 22.45

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL)

Det er et spørgsmål til hr. Langballe, for jeg synes egentlig, at det må være ret klart: Hvis der gennemføres en folkeafstemning på Færøerne, og hvis der dér er et flertal for løsrivelse fra Danmark, er det så Dansk Folkepartis opfattelse, at den beslutning efterfølgende skal konfirmeres i det danske Folketing for at have gyldighed?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF)

Først til hr. Tórbjörn Jacobsen, som nu kører frem med folkeafstemningen fra 1946: Jamen jeg er da enig med hr. Tórbjörn Jacobsen i, at det for så vidt var en folkeretlig uhyrlighed, at man simpelt hen overhørte den folkeafstemning. Men hr. Tórbjörn Jacobsen mener dog vel alligevel ikke – eller gør han? – at den folkeafstemnings resultat så uden videre skulle gøres gæl-